

Исторически памяници.

Край нашия градъ има една долина, прѣзъ която тече една лжкатушна рѣка. Отъ двѣтѣ страни на рѣката се издигатъ голѣми скалисти брѣтове. При единъ голѣмъ завой на рѣката се издига *високъ баиръ*, който е покритъ съ хубава сѣнчеста гора. Въ срѣдата на баира има една поляна. Това е нашето обично *игрище*. Викатъ го *Черковище*.

Това лѣто дойдоха *учени хора* отъ София, събраха работници и почнаха да разкопаватъ нашето Черковище.

Онзи день учительтъ ни изведи къмъ баира и що да видимъ: дълбоки ями, разхвърляни голѣми камъни, керимиди и полуизгнили дървета... Сърдцата ни се кжсатъ отъ жалость и тъга.

Учительтъ ни се обърна къмъ насъ и ни каза: „Дѣца, нашето Черковище било *заблѣжително мѣсто*. Тукъ сж били *палатини* на единъ славенъ български царъ, който е живѣлъ и царувалъ прѣди много стотинъ години. Ей, тамъ, сж били *стайтѣ*, гдѣто той се е съвѣтвалъ съ своитѣ първенци. Тамъ сж писани и издавани закони за нашия народъ.

„Ето пъкъ, хей, тамъ надъ онази могила се е въздигала до синьо небе *кулата*, отъ която денонощно стражата е гледала дали не ще се покаже отъ нѣкъждѣ неприятелска войска.